

Анна Иванова-Тодорова: Ролите ми са като

екстремните спортове

Анна Иванова-Тодорова е вече десет години солистка на Държавната опера в Прага. Любителите на оперното изкуство в чешката столица имат удоволствието да се докоснат до нейните сложни и многопластови роли – куртизанката Виолета, полудяващата от любов Лучия, крехката и невинна Джилда, ледената Царица на нощта и суровата Абигаил. Аплодира я публиката не само в Европа, а и в Япония и Корея. Анна Иванова-Тодорова е щастлива, че е намерила своето място в Чехия, но, както сама признава, нейната родна сцена си остава Софийската опера.

Ани, какъв беше за тебе пътят към оперното изкуство?

Може да се каже, че оперна певица станах много случайно. В Кюстендил свирех на пиано в музикалната школа – без амбиции да ставам пианистка. Искях да се занимавам с езици. В прогимназията се срещнах с една педагожка от София, която ме прослуша и ми препоръча да кандидатствам в Софийското музикално училище с пеене. Приеха ме, но в началото ми беше много трудно, защото никога не съм имала намерение да се занимавам професионално с опера. Не знаех, че имам данни и че операта ще ме заинтригува толкова много. Музикално училище завърших при Бойка Косева – наша известна певица, мецосопран. В Музикалната академия започнах при Мати Пинкас. После имах щастието да попадна в класа на Сабин Марков. В края на следването в Академията се явих на прослушване в Софийската опера. Дебютът ми там беше в ролята на Царицата на нощта от „Вълшебната флейта“ на Моцарт.

С кои известни певци, диригенти и режисьори си работила?

В София имах щастието да пея с нашите известни оперни певци Стоян Попов, Христина Ангелакова, Стефка Минева, Румен Дойков. Пяла съм в „Бал с маски“ с Анна Томова-Синтова. Работила съм с диригентите Борис Хинчев, Руслан Райчев, Милен Начев, Недялко

Недялков. Всички тези музиканти допринесоха изключително много за моето професионално развитие. Работила съм и с нашите известни режисьори Светозар Донев, Павел Герджиков, Емил Бошнаков и Пламен Карталов.

Защо реши да напуснеш България и как попадна в Чехия?

В България не живеях много спокойно. Имах мизерна заплата в операта и мечтаех да направя нещо повече, мечтаех да ходя по конкурси и прослушвания. Но тогава имах проблеми както с визите, така и със средствата. За Чехия знаех малко. Бях чувала за Златна Прага и за „Пражка пролет“, както и за хубавата чешка бира. Явих се на конкурс в Пилзен, където веднага ми предложиха ангажимент и аз приех. Общо взето в този момент ми беше все едно къде ще пея в Чехия. Това звучи тъжно, но е факт. За операта трябват много средства, а в София пари за опера нямаше. Освен това певците тогава бяха много, конкуренцията беше голяма, а сега казват, че няма кой да пее, защото повечето певци заминават на Запад. Явих се на конкурс в Пилзен и много се зарадвах, че ми предложиха веднага договор. В София се учудиха, че напускам най-големия български оперен театър, но аз бях решила да замина и да търся благополучието си извън България – много тъжно, нали? Чешкият ми дебют беше в Пилзенската опера в ролята на Лучия ди Ламермур от едноименната опера на

Виолета от „Травиата“

Доницети. Още следващата година ме приеха в Държавната опера в Прага, но в Пилзен с радост гостувам и до ден днешен.

Как се адаптира в Чехия – трудно ли ти беше?

Адаптирах се лесно, защото имах много работа, а и колегите ме приеха добре. Постепенно намерих сред тях приятели. Дори от ръководството ми казват: „Ти си вече наша певица“. Чехите все пак са славянски народ, макар и с немски манталитет, но точно тази комбинация ми харесва. Средата в операта, за щастие, е международна, пражани са свикнали с чужденците и по-лесно ги възприемат. Иначе чешкият език е един от най-трудните за пеене и затова избягвам да пея на чешки пред чехи.

Какво ти даде България и какво допринесе Чехия за професионалното ти развитие?

В България получих образование си и станах певица. Но мога да кажа, че в България не се уважават талантливите хора. Певците ги забелязват едва след като се прочуят

Ти си пяла в почти цяла Европа, в Корея и Япония? Къде се чувстваш най-добре и коя публика ти допада най-много?

Струва ми се, че най-сърдечната публика е в Япония. В Прага публиката е международна и реагира различно – понякога в края на

Как се изразява тя?

Мъчно ми е преди всичко за родните ми. Но като се върна да ги видя и се потопя в българската действителност, бързо изтреснявам. Българската държава не се интересува от младите хора и те търсят щастието си по света, но ние зад граница

В ролята на Елена от „Сицилиански вечерни“

в чужбина. Държавната политика е лоша и за мен нямаше големи перспективи за развитие. Смятах, че оставяйки в родината си, няма да помогна с нищо на държавата, а ще навредя на себе си. Моята професия ми дава възможност да се развивам и в чужбина. Имах нужда да пътувам, да пея по световните сцени и да уча нови роли. Исках да срещам нови диригенти, режисьори и певци, да участвам в нови постановки. Не исках да пея само на една сцена.

Аз съм доволна, че намерих своето място в Чехия и успях да се задържа тук. Сигурно съм имала шанс, че точно в периода, в който кандидатствах, са липсвали такива гласове като моя. Една от първите ми роли в Прага беше Виолета от „Травиата“. Тя и досега е в репертоара ми.

спектакъла аплодисментите са наистина френетични. Друг път публиката, в която преобладават туристи, пляска много по време на представлението, но накрая бърза да си тръгне. Преди няколко години пях Джилда в София и ми стана много приятно, защото хората викаха „браво“ – както оркестрантите, така и публиката.

Коя е твоята родна сцена – Софийската или Пражката опера?

Софийската опера е моята родна сцена, защото съм българка. Където и да пея аз винаги държа в биографията ми да пише, че съм българска певица.

Чувстваш ли носталгия?

С всяка измината година носталгията е все по-силна...

винаги оставаме чужденци. Как ще се чувстват нашите деца не мога да кажа.

Коя роля обичаш да пееш най-много, в коя роля се чувстваш най-приятно и леко?

Моите роли са все екстремни. Аз нямам спокойна роля, защото всичките са трудни. Най-много съм пяла Виолета и Царицата на нощта. Ролите ми са като екстремните спортове – колкото по-екстремен е спортът, толкова повече се качва адреналинът и удоволствието е по-голямо. За мен трябва винаги да има някакво предизвикателство, нещо за преодоляване.

С други думи ти имаш постоянно нужда от покачване на адреналина, за да си запазиш формата.

А емоциите не се ли изхабват по този начин?

Да, изхабват се, но аз се възстановявам с мълчание. Някой път искам да забравя поредната роля, но мозъкът ми работи на тази вълна денонощно. И тогава имам нужда да си почина известно време. Иначе човек прегрява. Затова и ваканциите в операта са големи.

Има ли нещо специфично, което отличава българските оперни певци от останалите изпълнители?

Много често съм си задавала въпроса защо в България се раждат певци с толкова красиви гласове. Обяснявам си го единствено с това, че винаги сме били на кръстопът и най-различни хора са минавали и са оставали по нашите земи. Затова може би имаме добър генетичен материал. Мисля, че Орфей неслучайно е живял в Родопите. Освен това българската певческа школа е добра школа и е близка до италианската. Докато в Чехия има силно влияние на немската школа, която не е така универсална като италианската.

Какви изненади ти предлага сцената?

Често ми се е случвало да не познавам тенора, с когото ще пея, а с диригента понякога се запознавам едва след края на спектакъла. На сцената ми се е случвало какво ли не... Често ме питат дали реакциите на партньорите ми не ме разсейват. Например при любовните сцени всеки певец има различен темперамент и съответно реагира по различен начин. Но мене в този момент не ме интересуват тенорите, а вокалите.

Как мина към по-драматичен репертоар?

Постепенно започнах да усещам, че гласът ми узрява и се развива в дру-

га насока. Аз започнах като спинтов сопран, но имам големи височини и дълго време пях колоратурни роли. Понеже имам голям диапазон, за мен не е проблем да пея и по-драматични роли.

Коя оперна героиня обичаш най-много?

Тоска от едноименната опера на Пучини, Адриана Лекуврьор от Чилеа, Мадалена от „Андре Шение“ на Джордано.

С други думи ти не пееш ролите, които най-много ти харесват?

Не, защото имам друг тип глас. Обичам силните и предизвикателни героини, които са пълнокръвни на сцената, които са страстни и борбени.

С какво се занимаваш през малкото свободно време, което имаш?

Със семейството си. Излизаме сред природата или слушам съвсем друг вид музика.

Но дори и като готвя, поредната опера звучи в главата ми.

Какво ти дава семейството?

Изключително трудно е в тази професия, свързана с постоянни пътувания и вечерни спектакли, да запазиш семейството си и да имаш дете. Професията ми изисква пълно спокойствие, голяма концентрация и много здраво семейство. Важно е човекът до теб да оценява какво правиш и да разбира колко ти е трудно, да приема сценичните трески и постоянни вълнения, защото няма нормален певец, всички сме малко луди. Излизаш на сцената и си някой друг – това изисква огромно количество енергия, голяма концентрация и физическа издръжливост. Аз правя невероятни усилия да съчетавам професията и семейството.

Мария Захариева

С Бойко Цветанов

Абигаил от „Набуко“

Абигаил от „Набуко“

Анна Иванова-Тодорова е родена в Кюстендил. Завършва музикално училище и Държавната музикална академия в София. Учи пеене при Бойка Косева и Сабин Марков. От 1993 до 1997 г. е солистка на Софийската народна опера. В периода 1997–1998 г. е солистка в операта в Пилзен. От 1998 г. е солистка в Държавната опера – Прага. Същата година спечелва втора награда на Международния вокален конкурс „Франциско Виняс“ в Барселона. Репертоар: Царицата на нощта („Вълшебната флейта“), Джилда („Риголето“), Леонора („Трубадур“), Констанца („Отвлечане от сарая“), Кунегунда („Кандид“), Луиза („Луиза Милер“), Рашел („Еврейката“), Лучия („Лучия ди Ламермур“), Марина („Димитрий“), Виолета („Травиата“), Маргарита и Елена („Мефистофел“), Елена („Сицилиански вечерни“), Абигаил („Набуко“), Аида в едноименната опера на Верди и други. Пяла е в Швейцария, Дания, Германия, Словакия, Япония, Корея, Полша и др. Участвала е в световната премиера на „Физиците“ от Андреас Пфлугер.